

"Prva vremena"

Kjara priča...

Sećam se početaka Pokreta fokolarara, kad nam je snagom nove harizme u srce usađena posebna ljubav prema siromasima.

Susretale smo ih na ulicama, zapisivale njihove adrese u notes da bismo ih kasnije posećivale i pomagale im. Bio je to Isus.

Nakon što bismo ih posetile u njihovim jednim prebivalištima, pozivale smo ih na ručak u naše domove.

Za njih smo čuvalе najlepši stolnjak, najbolji pribor, posluživale najprobranija jela. Za našim stolom, u prvom fokolaru, sedeli su naizmenično jedna fokolarina i jedan siromah, jedna fokolarina i jedan siromah....

U jednom trenutku činilo nam se da Gospodin traži upravo od nas da postanemo siromašne da bismo služile siromahe i sve druge. Tako je u jednoj prostoriji prvog fokolarara svaka stavila na gomilu ono što je smatrala da joj je bilo suvišno: kaput, par rukavica, kapu, čak i bundu... Danas za siromahe imamo preduzeća koja daju posao i s njima dele dobit!

Ali treba još mnogo uraditi za siromahe.

Pokušam i ja da živim ovako...

REČ ŽIVOTA

12

Lk 3,11

»KO IMA DVE HALJINE, NEKA PODELI S ONIM KOJI NEMA. U KOGA IMA HRANE, NEKA UČINI ISTO TAKO«

NEKOME JE BOLESNA MAJKA? POMAŽEM JOJ KAO DA JE MOJA. DRUGI SU GLADNI? TO JE KAO DA SAM JA GLADAN I TRUDIM SE DA IM NABAVIM HRANU ONAKO KAKO BIH TO UČINIO ZA SEBE.

ZAŠTO DRUGOME DATI ONO ŠTO JE MOJE? STVOREN OD BOGA KAO I JA, DRUGI JE MOJ BRAT, MOJA SESTRA; ZATO JE DEO MENE.

STVORENI SMO KAO DAR JEDAN DRUGOME, NA SLIKU BOGA KOJI JE LJUBAV.

KAO ŠTO SVAKA BILJKA UPIJA IZ ZEMLJE SAMO VODU KOJA JOJ JE POTREBNA, TAKO I MI NASTOJIMO DA IMAMO SAMO ONO ŠTO NAM TREBA.

POKUŠAJMO I ZAPOČNIMO DA ŽIVIMO TAKO. ISUS SIGURNO NEĆE PROPUSTITI DA NAM POŠALJE POSEBAN POKLON, RADOST KOJU SVI PRIŽELIKUJEMO.

KOLIKO

BOGATSTVA

MOŽEMO DA

DARUJEMO DRUGIMA

POTREBE NAŠEG BLIŽNJEG SU POTREBE SVIH NAS.

IMAMO LJUBAV U SRCU I MOŽEMO DA JE DAMO; MOŽEMO DA ŠIRIMO SRDAČNOST, DELIMO RADOST.

NACRTAJMO OSMEH SVAKI PUT KAD ISKUSIMO POSEBNU RADOST. PODELIMO TO SA NEKIM.

